

Stopem na ryby

Jako student jsem autostop využíval často. V sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století šlo o běžný způsob dopravy mladých. Zejména začátkem víkendu postávaly na výpadovkách velkých měst **mávající postavy**, kterým každou chvíli nějaké auto zastavilo. Dnes už je jiná doba a stopaři z okrajů silnic téměř vymizeli.

text: Zdeněk Hofman

foto: autor, Lenka Hofmanová a kamarádi

Nedovedu spočítat, kolik aut jsem si v životě stopnul, loď však jenom jednou a stalo se to letos v létě. Začátkem prázdnin panovala tropická vedra, která lákala k vodě nejen ke koupání, ale i k lovu sumců. Proto už podruhé vyrazím za Luděkem na Zlatou řeku. Kamarád letošní léto věnoval hlavně lovu kaprů a svůj tábor tentokrát rozbil blíž k civilizaci. V místech, kde se v poslední době chytlo několik pěkných kaprů. Není pochyb, že jsou zde i sumci, protože se jedná o nejhlubší úsek mezi dvěma jezy.

Naděje umírá poslední

Při balení věcí vnímám předpověď počasí, která upozorňuje na přehánky a bouřky. „To je typicky sumčí počasí,“ pravím kamará-

dovi místo pozdravu. „Ba ne, to je vyloženě kapří počasí,“ směje se Luděk v doprovodu devítileté dcery Elišky, která rybaří prvním rokem. „Co jsi chytla?“ ptám se mladé rybářky. „Zatím jenom dva karasy, jestli chceš, dám ti je na sumce, my chytáme s tátou kapry.“ „Paráda, tak to můžu rovnou nahodit.“ V sedm večer už sedím u nastražených prutů. Jeden u dna a druhý na splávek. Bójky je zde zakázáno vyvážet, prý s ohledem na vodáky. Přitom lov z loďek povolený je. Další nesmyslné nařízení komplikující rybářům život. Splávek jsem proto ukotvil kamenem pomocí speciálního klipu, který se po zaseknutí uvolní. Tento zlepšovák je nakonec pohodlnější než bójka. Pohoda v křesílku však netrvá dlouho,